

# Успоредни предупреждения — номер две

*Разкриване на пророческата тъкан: разчитане на посланията на Откровение 14 в милеритската история и днес*

Jeff Pippenger

2023-08-08

Когато притчата за десетте девици се изпълни в милеритската история, това се случи по време на вестта на втория ангел. Вестта на втория ангел представлява две отделни вести, както по отношение на времевия период, който обхващат, така и по отношение на предназначенията аудитория на вестта. Вестта на втория ангел беше насочена към протестантските църкви, които току-що се бяха върнали в Рим и бяха станали дъщери на Вавилон. Среднощният вик беше насочен към спящите милерити. Първата вест беше насочена извън милеритите, втората беше насочена вътре. Това ще се изпълни до буквата в наши дни.

Разликата, която трябва да се отбележи в повторението за нашето време, е, че в началото на адвентизма вестта на втория ангел най-напред излезе извън милеритите, а след това втората част от вестта влезе вътре сред милеритите. В края на адвентизма, когато притчата отново се повтаря, така се повтаря и вестта на втория ангел. За това ни е казано пряко не само няколко пъти. Но двойственият характер на вестта е обърнат в края. Първата вест отива към адвентизма, а втората — към онези извън адвентизма. Казано ни е, че делото и вестта, представени от ангела от Откровение осемнадесета глава, са повторение на вестта на втория ангел.

„Пророкът казва: „И видях друг ангел да слиза от небето, имащ голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Вавилон падна, „защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). Що е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една лъжлива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — естественото безсмъртие на душата. Много сродни заблуди тя е разпространила надлъж и шир, „като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своето обществено служене, Той очисти храма от неговото светотатствено осквернение. Сред последните действия на Неговото служене беше второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два различни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото той напои всички народи с виното на яростта от своето блудстване“ (Откровение 14:8). И в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни

нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.

Вестта на втория ангел в началото на адвентизма е същата вест като вестта, представена от ангела в Откровение осемнадесета глава, и в това предупреждение има два гласа, които прогласяват една вест. Първият глас се прогласява, когато земята се озарява от неговата слава, а в четвърти стих Йоан чу друг глас да казва: „Излезте от нея.“

В милеритската история призивът за излизане от Вавилон дойде първо, а вестта към милеритите дойде второ. В Откровение осемнадесета глава именно вторият глас, или втората вест, се обръща към онези, които са извън адвентизма. Наред с заявлението, че има „два различни призива, отправени към църквите“, намираме също, че двата пъти, когато Христос очисти храма (в началото и в края на Своето служение), са също илюстрация за началото и края на адвентизма.

Началото на адвентизма илюстрира очистване на работниците, което помогна за изграждането на основата, чието полагане Уилям Милър бе използван да осъществи. Основата бе завършена при приключването на вестта на втория ангел, защото с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. истините, които съставляват основите на адвентизма, станаха достъпни за разбиране за онези, които са готови да чуят.

Делото по полагането на основата завърши в кулминацията на историята на втория ангел, когато „бяха отправени два различни призива към църквите“. Първият призив беше извън милеристите, вторият беше за милеристите. Но друго начало, което съответства на началото на адвентизма, е служението на Христос, когато Той за първи път очисти Своя храм. Пророческата илюстрация за очистването на храма отбелязва едно очистване в началото и в края на Неговото служение, което на свой ред предобразява очистване на адвентизма в неговото начало и в неговия край. Двете очиствания на храма от Христос съответстват на началото и края на адвентизма, но Неговата вест беше само за Неговия заветен народ, който беше в процес на това завинаги да се разведе с Бога.

Началото на адвентизма представи вест, възвестяваща откриването на съда, а краят на адвентизма възвестява края на съда. Първия път Исус очисти храма и изобличи юдеите, задето бяха превърнали Неговия дом в разбойнически вертеп, но второто очистване на храма беше „сред последните действия на Неговото служене“. В края на Своето служене Той вече не каза на юдеите, че са превърнали дома на Неговия Отец в разбойнически вертеп, а тогава им каза, че техният дом „им се оставя пуст“.

„Междувременно поклонници от всяка нация търсеха храма, който бе посветен на поклонението пред Бога. Блестящ от злато и скъпоценни камъни, той представляваше видение на красота и величие. Но Йехова вече не можеше да бъде намерен в онзи дворец на прелест. Израил като народ бе се развел с Бога. Когато Христос, към края на Своето земно служение, погледна за последен път към вътрешността на храма, Той каза: „Ето, вашият дом се оставя пуст.“ Матей 23:38. Дотогава Той бе наричал храма дома на Своя Отец; но когато Божият Син излезе иззад онези стени, Божието присъствие завинаги се оттегли от храма, построен за Негова слава.“ Деяния на апостолите, 145.

Храмът, който Той очисти в началото, беше различен храм от онзи, който очисти накрая. Първият храм беше домът на Неговия Отец, а вторият храм беше домът на юдеите. Господ влезе в завет с адвентизма в началото и адвентистите станаха свещеници в Неговия храм. В края на адвентизма те вече няма да бъдат свещеници и домът им ще бъде запустен.

Вторият ангел представлява две вести. Това е една от причините вестта да е представена като Вавилон, падащ два пъти. Това не е главната причина за двукратно повтореното известие за падането на Вавилон, но е една от причините. Как това са две вести?

Вторият ангел дойде в отговор на отхвърлянето на вестта на първия ангел. Когато поради неуспялото предсказание, определящо 1843 година като завършек на пророчеството за 2300 години, протестантските църкви използваха тази погрешна вест, за да отхвърлят вестта на Милър. Вестта на Милър беше вестта на първия ангел. С нейното отхвърляне протестантските църкви, които повече от 1260 години бяха Божията църква в пустинята, бяха отхвърлени и станаха дъщеря на Вавилон. В този момент вторият ангел дойде със своята вест.

Има някои много важни моменти, свързани с различните елементи на тази история, която разглеждаме. Има поне един момент, който трябва да бъде развит бавно, защото той определено допринася за разбирането на вестта на Откровението на Исус Христос, което в настоящото време бива разпечатвано. Поради тази причина включвам един много важен откъс относно тази история. Посочвам две глави, но между тези две глави има и трета важна глава. Не я включвам на този етап, за да огранича обхвата на нашето разглеждане.

Забележете към кой ангел е отправено обръщението, докато четете нататък; проследете постепенното изпитателно развитие; отбележете в първия абзац, че пророческите характеристики на ангела от Откровение осемнадесета глава са също и характеристиките на първия ангел. Забележете, че да бъде разпнато едно от посланията означава да бъде разпнат Христос, и забележете, че трите ангела са всички представени като отделни ангели, а вестта на Среднощния вик е множество ангели.

„Беше ми показан интересът, който цялото небе бе проявило към делото, което се извършваше на земята. Исус възложи на един силен и могъщ ангел да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за Неговото второ явяване. Видях могъщия ангел да напуска присъствието на Исус в небето. Пред него вървеше извънредно ярка и славна светлина. Беше ми казано, че неговата мисия бе да озари земята със своята слава и да предупреди човека за идващия Божи гняв. Множества приеха светлината. Някои изглеждаха твърде сериозни, а други бяха радостни и възхитени. Светлината бе изляна върху всички, но някои само попаднаха под влиянието на светлината и не я приеха от сърце. Но всички, които я приеха, обърнаха лицата си нагоре към небето и прославиха Бога. Мнозина се изпълниха с голям гняв. Служители и народ се съединиха с порочните и упорито се противопоставиха на светлината, изляна от могъщия ангел. Но всички, които я приеха, се отдръпнаха от света и се съединиха в тясно единство помежду си.

„Сатана и неговите ангели бяха усърдно заети да се стремят да отклонят умовете на всички, които можеха, от светлината. Групата, която я отхвърли, бе оставена в тъмнина. Видях ангела да бди с най-дълбок интерес над изповядващия се за Божий народ, за да записва характера, който те развиваха, когато им бе представена вестта от небесен произход. И тъй като твърде мнозина, които изповядваха любов към Исус, се отвръщаха от небесната вест с презрение, присмех и омраза, един ангел със свитък в ръката си направи този позорен запис. Цялото небе се изпълни с негодувание, защото Исус бе пренебрегнат от Своите изповядващи Го последователи.“

„Видях разочарованието на уповаващите се. Те не видяха своя Господ в очакваното време. Божията цел бе да скрие бъдещето и да доведе Своя народ до точка на решение. Без този определен момент делото, предназначено от Бога, не би било извършено. Сатана водеше умовете на твърде мнозина далеч напред в бъдещето. Един период от време, провъзгласен за явяването на Христос, трябваше да доведе ума до сериозно търсене на настояща подготовка. Когато времето премина, онези, които не бяха приели напълно светлината на ангела, се съединиха с онези, които бяха презрели небесната вест, и се обърнаха срещу разочарованите с присмех. Видях ангелите в небето да се съветват с Исус. Те бяха отбелязали състоянието на онези, които изповядваха, че са Христови последователи. Изтичането на определения срок ги бе изпитало и доказало, и твърде мнозина бяха претеглени на везните и бяха намерени за недостатъчни. Всички те високо изповядваха, че са християни, но не успяваха да следват Христос почти във всяко отношение. Сатана ликуваше заради състоянието на онези, които изповядваха, че са Христови последователи. Държеше ги в своя примка. Бе подтикнал мнозинството да напусне тесния път и те се опитваха да се изкачат на небето по някакъв друг път. Ангелите видяха как чистите, неопетнените и святите са смесени заедно с грешници в Сион и със светолюбивия лицемер. Те бяха бдели над истинските любители на Исус; но покварените оказваха влияние върху светите.“

„На онези, чиито сърца горяха от копнеж, от силно желание да видят Исус, им бе забранено от техните изповядващи се братя да говорят за Неговото идване. Ангелите наблюдаваха цялата сцена и съчувстваха на остатъка, който обичаше явяването на Исус. Друг могъщ ангел бе натоварен да слезе на земята. Исус постави в ръката му писание и, когато той дойде на земята, извика: Падна Вавилон! падна! Тогава видях как разочарованите отново придобиха бодрост и вдигнаха очи към небето, взирайки се с вяра и надежда за явяването на своя Господ. Но мнозина изглеждаха така, сякаш бяха останали в безчувствено състояние, като заспали; при все това можех да видя следата от дълбока скръб по лицата им. Разочарованите видяха от Библията, че се намират във времето на забавянето и че трябва търпеливо да чакат изпълнението на видението. Същите доказателства, които ги бяха накарали да очакват своя Господ през 1843 година, ги доведоха до очакването Му през 1844 година. Видях, че мнозинството не притежаваше онази енергия, която бе отличавала вярата им през 1843 година. Разочарованието им бе отслабило вярата им. Но когато разочарованите се присъединиха към вика на втория ангел, небесното войнство наблюдаваше с най-дълбок интерес и отбелязваше въздействието на вестта. Те видяха как онези, които носеха името християни, се обръщаха с присмех и презрение към онези, които бяха разочаровани.

Когато от устните на присмивателя падаха думите: „Още не сте се възнесли! — един ангел ги записваше. Ангелът каза: „Те се подиграват на Бога.“

„Погледът ми бе насочен обратно към възнасянето на Илия. Неговата мантия падна върху Елисей, а нечестиви деца (или млади хора) го последваха, като му се присмиваха и викаха: Върви нагоре, плешивецо! Върви нагоре, плешивецо! Те се присмиваха на Бога и там понесоха наказанието си. Бяха научили това от родителите си. И онези, които са се подигравали и присмивали на мисълта за възнасянето на светиите, ще бъдат посетени с язвите Божии и ще осъзнаят, че не е маловажно нещо да се отнасят лекомислено към Него.“

„Исус възложи на други ангели да полетят бързо, за да съживят и укрепят отслабващата вяра на Своя народ и да го подготвят да разбере вестта на втория ангел и важното дело, което скоро щеше да се извърши в небето. Видях как тези ангели получиха от Исус голяма сила и светлина и полетяха бързо към земята, за да изпълнят поръчението си и да подпомогнат втория ангел в неговото дело. Голяма светлина озари Божия народ, когато ангелите извикаха: Ето, Младоженецът идва, излезте да Го посрещнете. Тогава видях как онези разочаровани се издигнаха и в съгласие с втория ангел прогласяваха: Ето, Младоженецът идва, излезте да Го посрещнете. Светлината от ангелите проникваше навсякъде в тъмнината. Сатана и неговите ангели се стремиха да възпрепятстват разпространението на тази светлина и нейното предвидено въздействие. Те спореха с Божиите ангели и им казваха, че Бог е измамил народа и че с цялата си светлина и сила те не могат да накарат народа да повярва, че Исус идва. Божиите ангели продължиха делото си, макар че Сатана се стараеше да прегради пътя и да отвлече умовете на хората от светлината. Онези, които я приеха, изглеждаха твърде щастливи. Те насочваха погледа си нагоре към небето и копнееха за явяването на Исус. Някои бяха в голяма скръб, плачеха и се молеха. Очите им като че ли бяха вперени в самите тях и те не смееха да погледнат нагоре.“

„Скъпоценна светлина от небето разпръсна тъмнината около тях и очите им, които в отчаяние бяха вперени в самите тях, се устремиха нагоре, докато благодарност и свята радост се изразяваха върху всяка черта на лицата им. Исус и цялото ангелско войнство гледаха с одобрение на верните, чакащи.“

„Онези, които отхвърлиха и се противопоставиха на светлината на вестта на първия ангел, изгубиха светлината на втората и не можаха да се възползват от силата и славата, които съпровождаха вестта: Ето, Младоженецът иде. Исус се отвърна от тях с намръщено лице. Те бяха пренебрегнали и отхвърлили Него. Онези, които приеха вестта, бяха обвити в облак на слава. Те чакаха, бдяха и се молеха, за да познаят Божията воля. Те силно се бояха да не Го оскъбят. Видях Сатана и неговите ангели да се стремят да скрият тази божествена светлина от Божия народ; но докато чакащите пазеха светлината и държаха очите си въздигнати от земята към Исус, Сатана нямаше сила да ги лиши от тази скъпоценна светлина. Вестта, дадена от небето, разгневи Сатана и неговите ангели, а онези, които изповядваха, че обичат Исус, но презираха Неговото идване, се присмиваха и се подиграваха на верните, уповаващи се. Но ангел отбелязваше

всяка обида, всяко пренебрежение, всяко злословие, които те получаваха от своите изповядващи се за братя. Много много издигаха гласа си, за да викат: Ето, Младоженецът иде, и оставяха своите братя, които не обичаха явяването на Исус и не допускаха те да се спират върху Неговото второ пришествие. Видях Исус да отвръща лицето Си от онези, които отхвърляха и презираха Неговото идване, и тогава Той заповяда на ангелите да изведат народа Му измежду нечистите, за да не се осквернят. Онези, които бяха послушни на вестите, се открояваха свободни и единни. Свята и превъзходна светлина сияеше върху тях. Те се отрекоха от света, откъснаха чувствата си от него и пожертваха земните си интереси. Те се отказаха от земното си съкровище и тревожният им взор беше насочен към небето, очаквайки да видят своя любим Избавител. Свещена, свята радост сияеше по лицата им и свидетелстваше за мира и радостта, които царуваха вътре в тях. Исус заповяда на ангелите Си да отидат и да ги укрепят, защото часът на тяхното изпитание наближаваше. Видях, че тези чакащи още не бяха изпитани така, както трябваше да бъдат. Те още не бяха свободни от заблуди. И видях милостта и благостта на Бога в това, че изпращаше предупреждение на жителите на земята и повтарящи се вести, за да ги доведе до определен момент във времето, да ги подтикне към прилежно изследване на самите себе си, та да се освободят от заблудите, които са били предадени от езичниците и папистите. Чрез тези вести Бог извеждаше Своя народ там, където може да действа за тях с по-голяма сила и където те могат да пазят всичките Му заповеди....“

„Когато служението на Исус в Светото място се завърши и Той премина в Пресветото, и застана пред ковчега, съдържащ Божия закон, Той изпрати на земята друг силен ангел с третата вест. Той постави в ръката на ангела свитък, и когато той слезе на земята във величие и сила, прогласи страшно предупреждение — най-ужасната заплаха, отправяна някога към човека. Тази вест бе предназначена да постави Божиите чада на стража и да им покаже часа на изкушение и скръб, който бе пред тях. Ангелът каза: Те ще бъдат доведени в близък бой със звяра и неговия образ. Единствената им надежда за вечен живот е да останат непоколебими. Макар животът им да е заложен на карта, те все пак трябва здраво да държат истината. Третият ангел завършва вестта си с тези думи: Тук е търпението на светиите; тук са ония, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус. Когато повтори тези думи, той посочи към небесното Светилище. Умовете на всички, които приемат тази вест, се насочват към Пресветото място, където Исус стои пред ковчега, като извършва Своето последно ходатайство за всички, към които милостта още се простира, и за онези, които по незнание са престъпили Божия закон. Това умилоствение се извършва както за праведните мъртви, така и за праведните живи. Исус извършва умилоствение за онези, които са умрели, без да са получили светлината относно Божиите заповеди, които са съгрешили по незнание.“

„След като Исус отвори вратата на Пресветото място, се видя светлината на съботата, и Божият народ трябваше да бъде изпитан и доказан, както Бог изпита древния Израил, за да види дали ще пазят Неговия закон. Видях третия ангел да сочи нагоре, като показваше на разочарованите пътя към Пресветото място на небесното Светилище. Те последваха Исус чрез вяра в Пресветото място. Отново намериха Исус и радост и надежда изникнаха наново. Видях ги да гледат назад, като преглеждаха миналото — от

провъзгласяването на второто пришествие на Исус, през техния път, до изтичането на времето през 1844 година. Те виждат обяснено своето разочарование и радост и увереност отново ги оживяват. Третият ангел е осветил миналото, настоящето и бъдещето, и те знаят, че Бог действително ги е водил чрез Своето тайнствено провидение.“

„Беше ми представено, че остатъкът последва Исус в Пресветото място и съзря ковчега и умилюстивилището, и бе пленен от тяхната слава. Исус повдигна покривалото на ковчега, и ето! каменните плочи, с десетте заповеди, написани върху тях. Те проследяват живите слова; но отстъпват назад с трепет, когато виждат четвъртата заповед да стои жива сред десетте свети предписания, докато върху нея сияе по-ярка светлина, отколкото върху другите девет, и венец от слава я обгръща отвсякъде. Те не намират там нищо, което да ги уведомява, че съботата е била отменена или променена в първия ден на седмицата. Тя гласи така, както бе изречена от Божиите уста в тържествено и страшно величие на планината, когато светкавиците проблясваха и гръмовете ехтяха, и когато бе написана със собствения Му свят пръст върху каменните плочи. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог. Те се удивляват, когато виждат грижата, положена за десетте заповеди. Виждат ги поставени близо до Йехова, осенени и защитени от Неговата святост. Виждат, че са потъпквали четвъртата заповед на Декалога и са спазвали ден, предаден от езичниците и папистите, вместо деня, осветен от Йехова. Те се смиряват пред Бога и скърбят за предишните си престъпления.“

„Видях таманът в кадилницата да дими, докато Исус принасяше техните изповеди и молитви на Своя Отец. И когато той се издигаше, ярка светлина почиваше върху Исус и върху умилюстивилището; а искрените молещи се, които бяха смутени, понеже бяха открили, че са престъпници на Божия закон, бяха благословени и лицата им се озариха с надежда и радост. Те се присъединиха към делото на третия ангел, издигнаха гласовете си и прогласиха тържественото предупреждение. Но в началото малцина приеха вестта; ала те продължиха с ревност да прогласяват предупреждението. После видях мнозина да приемат вестта на третия ангел и да съединяват гласовете си с онези, които отначало бяха прогласили предупреждението; и те възвеличаваха Бога и Го прославяха, като пазеха Неговия осветен ден за почивка.“

„Мнозина, които бяха приели третата вест, нямаха опитност в предишните две вести. Сатана разбираше това и злият му поглед беше насочен към тях, за да ги събори; но третият ангел ги насочваше към Пресветото място, а онези, които имаха опитност в предишните вести, им посочваха пътя към небесното Светилище. Мнозина виждаха свършената верига на истината в ангелските вести и с радост я приемаха. Те ги приемаха в техния ред и чрез вяра следваха Исус в небесното Светилище. Тези вести ми бяха представени като котва, която да държи тялото. И когато отделни хора ги приемат и разбират, те са предпазени от многото заблуди на Сатана.“

„След голямото разочарование през 1844 година Сатана и неговите ангели усърдно се заеха да поставят примки, за да разколебаят вярата на тялото. Той въздействаше върху

умовете на отделни личности, които имаха лична опитност в тези неща. Те имаха вид на смирение. Измениха първата и втората вест и посочваха бъдещето като време на тяхното изпълнение, докато други сочеха далеч назад в миналото, заявявайки, че там те вече са се изпълнили. Тези личности отвличаха умовете на неопитните и разколебаваха тяхната вяра. Някои изследваха Библията, за да се опитат да изградят собствена вяра, независима от тялото. Сатана ликуваше за всичко това; защото знаеше, че онези, които се откъснат от котвата, той може да поразява с различни заблуди и да ги тласка насам-натам от ветрове на учение. Мнозина, които бяха водили в първата и втората вест, ги отрекоха, и разделение и разпръсване обхванаха цялото тяло. Тогава видях Уилям Милър. Той изглеждаше смутен и беше съкрушен от скръб и душевно страдание заради своя народ. Той видя как групата, която през 1844 година беше обединена и любяща, губи любовта си един към друг и се противопоставя един на друг. Видя ги да се връщат назад в студено, отстъпническо състояние. Скръбта изтощаваше силите му. Видях водещи мъже да наблюдават Уилям Милър и да се боят да не би той да приеме вестта на третия ангел и Божиите заповеди. И когато той се накланяше към светлината от небето, тези мъже съставяха някакъв план, за да отклонят ума му. Видях как се упражняваше човешко влияние, за да бъде умът му задържан в тъмнина и за да се запази влиянието му между тях. Накрая Уилям Милър издигна гласа си против светлината от небето. Той се провали, като не прие вестта, която би обяснила напълно неговото разочарование и би хвърлила светлина и слава върху миналото, което би съживило изтощените му сили, би озарило надеждата му и би го довело да прослави Бога. Но той се облегна на човешка мъдрост вместо на божествена, и понеже беше пречупен от усилен труд в делото на своя Господар и от възрастта, той не носеше такава отговорност, както онези, които го възпираха от истината. Те са отговорни и грехът лежи върху тях. Ако Уилям Милър беше могъл да види светлината на третата вест, много неща, които му изглеждаха тъмни и тайнствени, щяха да му бъдат обяснени. Неговите братя изповядваха такава дълбока любов и загриженост към него, че той мислеше, че не може да се откъсне от тях. Сърцето му се насочваше към истината; но после поглеждаше към братята си. Те ѝ се противопоставяха. Можеше ли да се откъсне от онези, които бяха стояли редом с него, рамо до рамо, в прогласяването на идването на Исус? Той мислеше, че те със сигурност не биха го подвели.“

„Бог допусна той да попадне под властта на Сатана и смъртта да господства над него. Той го скри в гроба, далеч от онези, които непрестанно го отвличаха от Бога. Мойсей съгреши тъкмо когато щеше да влезе в обещаната земя. Така също видях, че Ум. Милър съгреши, когато скоро щеше да влезе в небесния Ханаан, като допусна влиянието му да застане против истината. Други го доведоха до това. Други трябва да дадат отчет за това. Но ангели бдят над скъпоценния прах на този Божий служител и той ще излезе при звука на последната тръба.“

„Видях една група, която стоеше добре охранявана и твърда и не даваше никакво одобрение на онези, които биха разколебали утвърдената вяра на тялото. Бог гледаше на тях с благоволение. Бяха ми показани три стъпала — едно, две и три — вестите на първия, втория и третия ангел. Ангелът каза: Горко на онзи, който би помръднал камък или разместил дори игла в тези вести. Правилното разбиране на тези вести е от

жизненоважно значение. Съдбата на душите зависи от начина, по който те биват приемани. Отново бях преведена надолу през тези вести и видях колко скъпо Божият народ бе придобил своята опитност. Тя бе получена чрез много страдание и тежка борба. Стъпка по стъпка Бог ги бе водил, докато ги бе поставил върху здрава, непоклатима платформа. Тогава видях отделни лица, които, когато се приближаваха до платформата, преди да стъпят върху нея, изследваха основата. Някои с радост веднага стъпваха върху нея. Други започваха да намират недостатъци в полагането на основата на платформата. Те желаеха да се направят подобрения, и тогава платформата щеше да бъде по-съвършена, а народът — много по-щастлив. Някои слизаха от платформата и я разглеждаха, а после намираха недостатъци в нея, заявявайки, че е положена неправилно. Видях, че почти всички стояха твърдо върху платформата и увещаваха другите, които бяха слезли от нея, да престанат с оплакванията си, защото Бог бе Главният Строител, а те воюваха против Него. Те разказваха за чудното Божие дело, което ги бе довело до твърдата платформа, и в единство почти всички издигнаха очите си към небето и с висок глас прославиха Бога. Това въздейства върху някои от онези, които се бяха оплаквали и бяха напуснали платформата, и те отново с смирен вид стъпиха върху нея.“

„Бях насочена назад към прогласяването на първото пришествие на Христос. Йоан бе изпратен в духа и силата на Илия, за да приготви пътя за идването на Исус. Онези, които отхвърлиха свидетелството на Йоан, не се възползваха от ученията на Исус. Тяхната съпротива срещу прогласяването на Неговото първо пришествие ги постави там, където не можеха с готовност да приемат най-силните доказателства, че Той е Месията. Сатана подтикна онези, които отхвърлиха вестта на Йоан, да отидат още по-далеч — да отхвърлят Исус и да Го разпнат. Постъпвайки така, те се поставиха там, където не можеха да приемат благословието в деня на Петдесетница, което би ги научило на пътя към небесното светилище. Раздирането на храмовата завеса показва, че юдейските жертви и обреди вече няма да бъдат приемани. Великата Жертва бе принесена и бе приета, а Светият Дух, Който слезе в деня на Петдесетница, насочи умовете на учениците от земното светилище към небесното, където Исус бе влязъл със собствената Си кръв и изля върху учениците Си благата на Своето умилоствение. Юдеите бяха оставени в пълна заблуда и в пълен мрак. Те изгубиха цялата светлина, която биха могли да имат относно плана на спасението, и продължаваха да се уповават на своите безполезни жертви и приноси. Те не можеха да се ползват от посредничеството на Христос в Светото място. Небесното светилище бе заело мястото на земното, а те нямаха никакво познание за пътя към небесното.“

„Мнозина гледат с ужас на поведението, което юдеите проявиха спрямо Исус, като Го отхвърлиха и разпънаха на кръст. И когато четат историята за Неговото позорно малтретиране, те мислят, че обичат Христос и че не биха се отрекли от Него като Петър, нито биха Го разпънали на кръст като юдеите. Но Бог, Който е бил свидетел на тяхното изповядвано съчувствие към Своя Син, ги е изпитал и е подложил на проверка онази любов, която те са изповядвали към Исус.“

„Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес приемането на вестта. Но мнозина, които изповядват, че обичат Исус, и които проливат сълзи, когато четат разказа за кръста, вместо да приемат вестта с радост, се изпълват с гняв, присмиват се на благата вест за Исусовото идване и я обявяват за заблуда. Те не желаеха общение с онези, които обичаха явяването Му, но ги мразеха и ги изключваха от църквите. Онези, които отхвърлиха първата вест, не можеха да бъдат облагодетелствани от втората и не бяха облагодетелствани от среднощния вик, който трябваше да ги подготви да влязат с Исус чрез вяра в Пресветото място на небесното светилище. И като отхвърлиха двете предишни вести, те не могат да видят никаква светлина в вестта на третия ангел, която показва пътя към Пресветото място. Видях, че номиналните църкви, както юдеите разпнаха Исус, така бяха разпнали тези вести, и затова нямат никакво познание за извършеното движение в небето, нито за пътя към Пресветото място, и не могат да бъдат облагодетелствани от Исусовото ходатайство там. Подобно на юдеите, които принасяха своите безполезни жертви, те възнасят своите безполезни молитви към отделението, което Исус е напуснал; а Сатана, доволен от измамата на онези, които само изповядват, че следват Христос, ги улавя в примката си, приема религиозен облик, насочва умовете на тези привидни християни към себе си и действа със своята сила, своите знамения и лъжливи чудеса. Някои мами по един начин, а други — по друг. Той има различни заблуди, приготвени да въздействат върху различни умове. Някои гледат с ужас на една измама, докато с готовност приемат друга. Сатана мами някои чрез спиритизма. Той идва и като ангел на светлината и разпростира влиянието си по земята. Видях навсякъде лъжливи реформации. Църквите бяха въодушевени и смятаха, че Бог върши за тях чудни дела, когато това бе друг дух. То ще отмине и ще остави света и църквата в по-лошо състояние отпреди.“

„Видях, че Бог имаше искрени чеда сред поименните адвентисти и сред падналите църкви, и служители и народ още ще бъдат извикани из тези църкви, преди язвите да бъдат излети, и те с радост ще приемат истината. Сатана знае това и преди силния вик на третия ангел възбужда вълнение в тези религиозни общества, така че онези, които са отхвърлили истината, да мислят, че Бог е с тях. Той се надява да измами искрените и да ги накара да мислят, че Бог все още действа за църквите. Но светлината ще засияе и всеки един от искрените ще напусне падналите църкви и ще заеме мястото си с остатъка.“ Spiritual Gifts, том 1, 151–172.

Този откъс съдържа толкова много важни истини, но аз го използвам, за да открия някои характеристики на вестите от милеритската история, за да разбера как те предобразяват нашата история. И трите ангела от Откровение четиринадесета глава държат в ръцете си вест. Вторият и третият ангел са представени като имащи със себе си „свитък“, докато слизат със своята вест. Всеки ангел представлява една вест, а идването на всяка вест предизвиква определен ефект.

Ще продължим тази тема в следващата статия.